

[Fibiger.]

på anden vis. Dette om den kirkelige ligning er egentlig den eneste forskel. Man kan virkelig gøre tanker uden hverken at spørge ministeren, ordføreren for socialdemokratiet eller rigsdagen; man kan gøre det, når man bare anser det for rigtigt. Når jeg siger dette, kommer det af, at jeg tænker på det uhyre store arbejde, der er blevet udført på frivillighedens grund igennem mange, mange år, og som ikke kan værdsættes højt nok. Jeg tænker på det arbejde, der er udført både i by og på land af KFUK-sekretærer, af formænd for KFUK og KFUM, spejderarbejde og Frivilligt Drenges Forbunds arbejde, bl. a. besøg hos syge og gamle. Jeg tænker på folk, der har stillet deres hjem til rådighed og ofret en meget stor del af deres fritid på at øve et kristeligt arbejde. Det er beundringsværdigt, og det har ført med sig, at det kirkelige arbejde der har fået en helt anden karakter, end det har på steder, hvor præsten har været ene om at udføre det, for i de større sogne har præsterne simpelthen slet ikke kunnet overkomme det. Derfor må man glæde sig over, at de mange steder har kunnet omgive sig med disse frivillige arbejdere, både kvinder og mænd.

Jeg kan godt sige, at straks da jeg så lovforslaget, blev jeg bange for, at gennemførelsen af det ville føre med sig, at det kirkelige arbejde gik i stå. Der er jo her i landet for tiden en tendens til, at alting skal betales, og det kan godt være, at det arbejde, der udføres, fordi man har kærlighed til det eller føler kald til det, og som gøres uden betaling, er mindst ligeså værdifuldt eller mere værdifuldt. Jeg vil gerne sige her, at jeg værdsætter uhyre højt det store arbejde, der gennem de tider, der er gået, er gjort på frivillighedens grund; for hvis det ikke havde været udført, tror jeg ikke, det åndelige liv i Danmark havde været, hvad det er. Men jeg skal ikke nægte, at jeg tror, der kan være steder, hvor arbejdet er blevet så stort, at der tiltrænges sådan hjælp som den, der her er tale om.

Hvis det skulle lykkes at få dette lovforslag gennemført, vil jeg ikke være med til, at der kun skal være tale om kvinder, for dette arbejde kan ligeså godt mænd som kvinder gå ind i. Der er en uddannelse for mænd til diakoner, der netop svarer til den uddannelse, der skal til for at udføre det arbejde, der er tale om her. Man har på „Filadelfia“, som jeg har med at gøre, en treårig uddannelse for diakoner af social og åndelig og teologisk art, således at de er særdeles velegnede, og man har en sådan uddannelse også på diakonskolen i Aarhus. Jeg

ville mene, at netop diakonissestiftelserne ville være udmærkede uddannelsessteder for sådanne kvindelige sognemedhjælpere. Der kunne være et sideløbende kursus for dem foruden dem, de nu gennemgår; det kunne måske føre til en tilgang til diakonissestiftelserne, således at der uddannedes flere diakonisser, hvis arbejde jeg også værdsætter uhyre højt. Den uddannelse, de får nu, er jo kun en uddannelse i sygepleje, husvæsen og den slags ting; men hvis dette lovforslag blev gennemført, og der blev mulighed for, at de kunne opnå ansættelse forskellige steder, kunne der skabes en uddannelse sideløbende med den, de får nu, også en mere teologisk uddannelse som den, det ærede medlem fru Bodil Koch taler om.

Jeg lægger vægt på det, der står i lovforslaget, at de pågældende skal have en alsidig uddannelse; det er nødvendigt, at de virkelig får en god uddannelse, for at de skal kunne påtage sig arbejdet og optræde med åndelig myndighed i sognene. Men det forekommer mig, at man bør lægge vægt på, at der bliver mulighed for at uddanne både mænd og kvinder, således at de stilles lige; det er min og mit partis opfattelse, at det bør være sådan. I det hele taget tror jeg, at diakonspørgsmålet har været trængt noget i baggrunden. Jeg tror, der er en vid arbejds-mark for diakoner, som ikke er udnyttet, også på vore sygehuse. Thi ligeså vel som man har sygeplejersker, ligeså vel som man har diakonisser på sygehuse, kan man have diakoner som sygeplejere, og jeg tror, at netop på et tidspunkt som dette, hvor der er så stor mangel på sygeplejersker, ville det være naturligt, at man fik dette forhold ordnet, således at der blev ligestilling her. For ligeså vel som man taler om kvindens ligestilling med manden på forskellige områder — og spørgsmålet har jo været på tapetet gennem mange år —, kunne man også tale om ligestilling for mænd på de områder, jeg her har nævnt.

Det kan måske siges at være en fejl ved dette lovforslag, at disse kvindelige sognemedhjælpere kun skal antages der, hvor der i forvejen er et stort menighedsarbejde i gang, der, hvor der netop er så meget arbejde at udføre, at de frivillige arbejdere, som er der, ikke kan overkomme det. Det kunne være, at der trængtes aller mest til sådanne kvindelige og mandlige sognemedhjælpere ude omkring i sogne, hvor der intet blev gjort fra præstens eller menighedens side, hvor arbejdet var gået i stå, for der er jo sogne, hvor der nok kunne trænges til et åndeligt arbejde, hvor det er gået i stå, og det kan man ikke komme af sted med, for